

Sacralizarea cotidianului urban

Fără cuvinte, pe scena Teatrului „Odeon“, regizorul Alexandru Dabija deapănă o poveste obișnuită, despre oameni obișnuiți, care trăiesc în cel mai obișnuit timp și spațiu cu puțință: astăzi, într-un bloc de locuințe (adică „la bloc“, cum sună eronat-gramaticala formulă demult împământenită printre români). Judecând și după selecția citatelor din Paul Valéry și Franz Kafka, din autorii unor scrieri despre Kandinsky și Le Corbusier, sau (cele mai numeroase) dintr-un articol al lui Benoît Goetz, cuprinse toate în splendidul program de sală (o adevărată operă de artă!), spațiul însuși constituie subiectul de meditație pe care acest spectacol îl propune. Iar întâmplările banale din existența celor patru locatari ai blocului reprezintă doar pretextul pentru o *arhitectură coregrafică*, având drept ultim scop demonstrarea faptului că – așa cum afirmă H. Maldiney, în *L'espace et le sacré* – „Sacralitatea unui spațiu este ceea ce face din el un (b)loc“. (Evident, tentația de a specula jocul de cuvinte era irezistibilă pentru oricine!)

Care sunt însă elementele sacralității, în acest bloc oarecare, ales de către Alexandru Dabija drept temă a demersului său artistic?

În primul rând, expresivitatea scenografiei imaginate de către regizor în colaborare cu Laura Paraschiv, închipuind primele etaje dintr-o scară exterioară (unde palierele pot fi și balcoane, iar balustradele pot servi drept bară ori tobogan), în spațiile căreia se proiectează când filmul vieții dintr-un apartament, când fațada gigantică a întregii construcții (marcând subtil scurgerea timpului, prin pâlpâirea luminilor ce se aprind sau se sting în diverse ferestre) și când forfota cumpărătorilor ce intră și

Foto: Egyed Ufo Zoltan

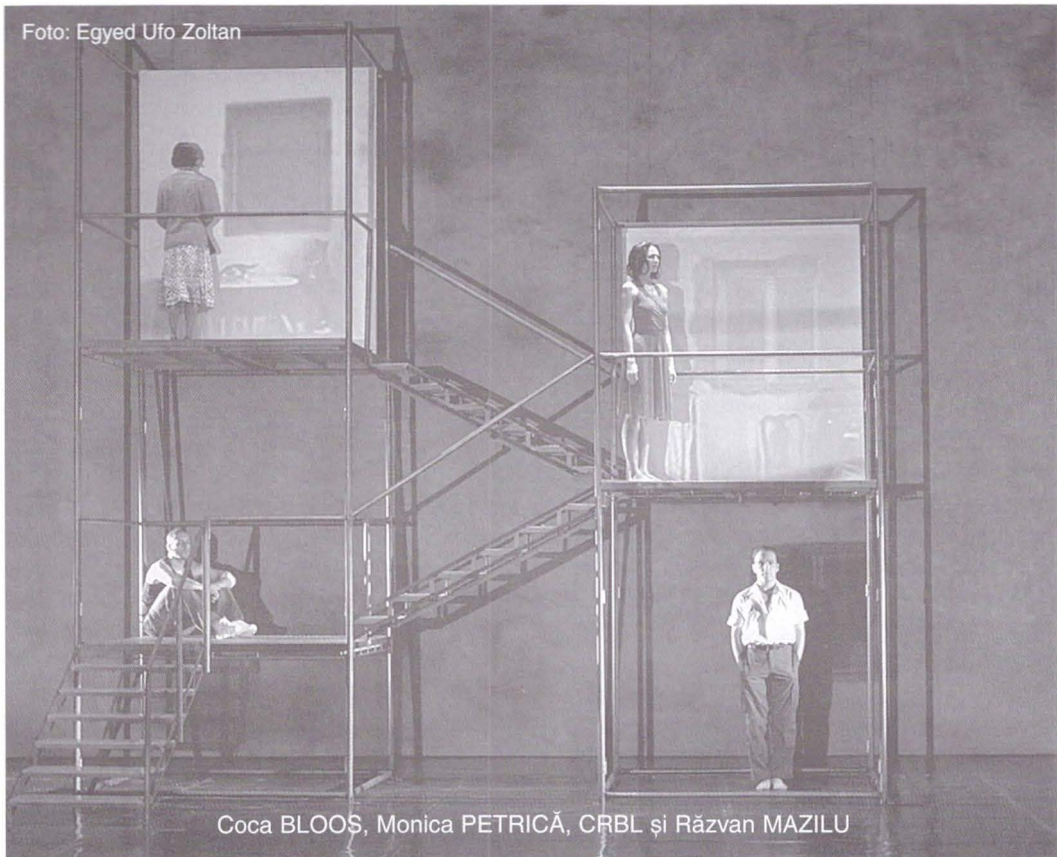
Răzvan MAZILU și Monica PETRICĂ

ies dintr-un magazin situat la parter, pentru ca în cele din urmă, modulele clădirii să înceapă să transleze, pe orizontală și pe verticală, ca într-un joc electronic.

Apoi, spiritualitatea ce se degajă din acțiunile cotidiene cele mai anoste: mersul pe scări (real) sau cu liftul (imaginar) și intersectarea aparent haotică (dar de mare frumusețe plastică) a traseelor celor patru locatari singuratici (și... emblematice, chiar dacă distribuția nu-i numește astfel: *Tânărul*, *Fata*, *Bătrâna* și *Băiatul de cartier*), care inițial se ignoră, pentru ca, treptat, să înceapă să interacționeze (uneori în chip previzibil – precum în idila *Tânărului* cu *Fata* –, alteori neașteptat – ca în cazul prieteniei de tip sportiv-competițional dintre *Tânăr* și *Băiatul de cartier*).

În fine, originalitatea mișcării coregrafice, foarte coerentă stilistic, în pofida faptului că are nu unul, ci doi autori: Răzvan Mazilu al nostru și israelianul Amir Kolben, fost prim-dansator la „Bat-Sheva” și la Baletul Israelului, cofondator și director artistic al Companiei „Tamar”, director de departament al Academiei de Muzică și Dans din Ierusalim, actualmente directorul Companiei de dans pe care a fondat-o acum 11 ani și care-i poartă numele. Firește, coerența stilistică la care mă refer privește momentele ce-i implică pe Răzvan Mazilu și Monica Petrică (cuplul de dansatori... „clasici”, dacă pot spune așa, în ciuda faptului că baletul lor este eminentamente contemporan), fiindcă evoluțiile celorlalți doi interpreți aparțin altor domenii, pe cât de disjuncte, pe atât de organic integrate în ansamblul acțiunii dramatice: CRBL practică (spectaculos!) un *break-dance* de calitate deosebită, entuziasmând printr-o

Foto: Egyed Ufo Zoltan

Coca BLOOS, Monica PETRICĂ, CRBL și Răzvan MAZILU

flexibilitate surprinzătoare în raport cu relativa masivitate a trupului său, iar Coca Bloos face din actorie o artă a interiorizării extreme, cu efecte catarctice asupra spectatorilor. Jocul ei ridică o biată poșetă la rangul de obiect ritual, care, după ce a apărat-o de ploaie și de agresori – fie ei și imaginari –, culege mana cerească, devenind receptacolul unei euharistii sui-generis: așezată cu picioarele atârând dincolo de rampă (așa cum, în final, va sta minute în șir, pe ultimul palier al scării de bloc, la șase metri deasupra scenei), Bătrâna se împărtășește cu o îmbucătură dintr-un ou (restul împachetându-l pentru mai târziu...) și cu un degetar de vin, în vreme ce în spatele ei tot ies din magazin persoane cu sacoșele doldora de alimente. De o încărcătură emoțională similară sunt cele două duete-cheie ale spectacolului: întrecerea pe aparatele de fitness dintre Tânăr și Băiatul de cartier (o veritabilă probă de atletism pentru Răzvan Mazilu și CRBL, solicitându-le din plin forța și rezistența) și scena de dragoste dintre Tânăr și Fată, caligrafiată cu infinită delicatețe și grație, iar în plus, incluzând probabil cel mai lung sărut din istoria coregrafiei, încheiat printr-o priză nemaivăzută, de extremă dificultate și pentru Răzvan Mazilu (care își ridică partenera incredibil de mult deasupra capului), și pentru Monica Petrică (ce urcă, pe arlechin, spre un simbolic al nouălea cer).

Și totuși, întreagă această sacralizare a cotidianului urban ar fi imposibilă fără muzica efectiv sacră a lui Johann Sebastian Bach, unde – așa cum spune Emil Cioran, citat și el copios în programul de sală – „nu există sentimente, ci numai lumea și Dumnezeu, legate printr-o scară de lacrimi pe care urcă alte lacrimi”.

Scara aceasta, prefăcută de către cei doi coregrafi într-o coloană sonoră de extremă noblețe și sensibilitate, este însă una care – din păcate – nu va locui nicicând în blocurile noastre răsunând de manele... Sublimă utopie, deci, acest *Block Bach* al Teatrului „Odeon”!

Teatrul Odeon – Block Bach, spectacol de teatru-dans. Regia: Alexandru Dabija. Coregrafia: Răzvan Mazilu și Amir Kolben (Israel). Scenografia: Alexandru Dabija și Laura Paraschiv. Visuals Casa Gontz. Muzica: J.S. Bach. Cu: Răzvan Mazilu, Monica Petrică, Coca Bloos, CRBL (numele de scenă al lui Eduard Andreianu, membru fondator al trupei *Simplu*). Premiera: 5 mai 2007.

Gina ȘERBĂNESCU

Block Bach și paradoxul sălășluirii

Recenta premieră de la Teatrul Odeon, spectacolul de teatru-dans **Block Bach**, ne pune la dispoziție o întreagă poetică a contrastelor.

La nivel narativ, spectacolul se construiește prin intersecția biografiilor a patru personaje: un tânăr (Răzvan Mazilu), o fată (Monica Petrică), un băiat care ar putea trece drept emanația mediului în jurul căruia se țese substanța dramatică a spectacolului (CRBL, numele de scenă al lui Eduard Andreianu, membru fondator al trupei *Simplu*) și o doamnă (Coca Bloos), care anunță de la început amenințarea camuflată în linearitatea vieții cotidiene: trecerea timpului, ca durată inautentică într-un mediu aparent fără deschidere spre ceea ce s-ar putea traduce prin transcendență.